

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **Daniel S., nar. xxx**
bytem xxx, xxx

zastoupen: **Mgr. Janem Švarcem**, advokátem,
se sídlem Vodičkova 695/24, 110 00 Praha 1
ev. č. ČAK 16240

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2020 č. j. MPSV-2020/233453-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. **Žalobce** se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl tak, že zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu, ze dne 26. 9. 2020 č.j. 1359376/20/AB,

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

jímž bylo rozhodnuto o nepřiznání dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení žalobci ode dne 31. 5. 2020.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce nesouhlasil s prvostupňovým ani s napadeným rozhodnutím, což odůvodnil předně tím, že výši úhrad nájemného a služeb za 1. čtvrtletí 2020 řádně doložil tím, že předložil potvrzení nájemce, že cena za nájemné byla plněna. Požadavek správních orgánů na prokázání výše nákladů na bydlení za 1. čtvrtletí 2020 považuje žalobce nadto za neoprávněný, jelikož podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 160/2020 Sb., o některých úpravách v oblasti dávek státní sociální podpory a příspěvku na péči v souvislosti s nouzovým stavem při epidemii v roce 2020, se za toto čtvrtletí výše nákladů na bydlení neprokazuje a místo toho se vychází z výše prokázané za 4. čtvrtletí 2020. Zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), navíc dokládání úhrad jako přílohu žádosti o dávku vůbec nevyžaduje. Napadené rozhodnutí tudíž považuje za nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky i z důvodu nesprávného zjištění skutkového stavu.
3. Dále žalobce namítl, že doložil požadovaný rozpis záloh i zúčtování nákladů, a to několikrát. Vysvětlil, že ve sjednané nájemní smlouvě se s pronajímatelkou dohodli na tom, že měsíční předpis záloh i vyúčtování služeb předkládané pronajímatelkou nájemci bude totožný s dokumenty předkládanými společenstvím vlastníků jednotek pronajímatelce, jak vyplývá z čl. V. odst. 2 nájemní smlouvy, a proto je jím předložený rozpis úhrad i zúčtování nákladů vystavený společenstvím vlastníků jednotek pronajímatelce. Z tohoto důvodu tak má výši záloh a vyúčtování za doložené.
4. Pokud jde o požadavek žalovaného na doložení potvrzení o trvání nájemního vztahu, uvedl žalobce, že správní orgán prvního stupně žádné takové potvrzení ve výzvě ze dne 7. 9. 2020, č.j 1261648/20/AB nepožadoval, a proto mu nemohl na základě jeho nedoložení zamítnout žádost o příspěvek na bydlení. Kromě toho žalobce ani nebyl povinen dokládat potvrzení o trvání nájemního vztahu, neboť v nájemní smlouvě byl sjednán mechanismus jejího automatického prodlužování, protože je trvání nájemního vztahu doloženo již samotnou smlouvou a v případě pochybností měl správní orgán vyzvat pronajímatelku k vyjádření podle ust. § 63 zákona, a to bez ohledu na to, zda tak předtím neúspěšně učinil žalobce a tuto skutečnost správnímu orgánu oznámil. Dále žalobce považuje za nesmyslné tvrzení žalovaného, že potvrzení o úhradě nájemného nedokladují trvání nájemního vztahu, neboť tato vystavila pronajímatelka, která by tak stěží činila, pokud by nájemní vztah již zanikl. Lpění žalovaného na dalším dokladu je tedy podle žalobce formalistické.
5. Konečně žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně měl v případě zjištění nedostatků žádosti žalobce vyzvat jej k odstranění podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu, což neučinil. Žalovaný pak pochybil tím, že z tohoto důvodu rozhodnutí nalézacího správního orgánu nezrušil.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že má napadené rozhodnutí i rozhodnutí nalézacího správního orgánu za věcně správná, neboť žalobce nedoložil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku a její výplatu, ačkoli byl k tomu písemně vyzván, kdy již sama tato skutečnost je podle ust. § 61 odst. 2 zákona důvodem pro zamítnutí žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

7. Žalobce podle názoru žalovaného nepředložil platnou nájemní smlouvu, neboť jím nájemní smlouva jím předložená byla uzavřena na dobu jednoho roku od 1. 7. 2018 do 30. 6. 2019 s možností jejího prodloužení o jeden rok, pokud jedna ze stran neoznámí svoji vůli nájem znovu neujednávat. Z takové nájemní smlouvy nebylo možné zjistit, zda nájemní vztah nadále trvá a v případě nedoložení této skutečnosti, nemohly správní orgány považovat za prokázané trvání nájemního vztahu. Trvání nájemního vztahu neprokazuje ani potvrzení o platbě nájemného. Povinnost prokázat rozhodné skutečnosti má přitom ve smyslu ust. § 61 odst. 2 zákona žalobce a správní orgány nejsou bez dalšího povinny je zjišťovat samy, nýbrž pouze v privilegovaném případě, kdy žadatel o dávku sdělí, že mu příslušné potvrzení odmítl pronajímatel vydat.
8. K nedoloženému rozpisu nákladů na bydlení uvedl žalovaný, že potvrzení pronajímatelky o úhradě nájemného a úhrad za služby neodpovídá, pokud jde o částku záloh na služby ve výši 4.004,- Kč, částkám uvedeným ve formuláři „Doklad o výši nákladů na bydlení“ a neshoduje se ani s výší zálohy na služby uvedenou ve smlouvě. Rovněž se neshoduje částka nájemného ve smlouvě a formuláři „Doklad o výši nákladů na bydlení.“ V dokladu je pak nad rámec smlouvy zúčtován provoz výtahu a naopak chybí položky elektřina a havarijní služba. Měsíční předpis a vyúčtování záloh pak jsou také vystaveny na pronajímatelku a nikoli na žalobce, pročez správní orgány nemohly mít za prokázané, že žalobce hradil tytéž zálohy a měl totéž vyúčtování jako pronajímatelka bytu. K tvrzení žalobce, že měsíční předpis záloh a vyúčtování pronajímatelky se shodují se zálohami žalobce, uvedl žalovaný, že předložené doklady tomu neodpovídají. V předloženém předpise záloh jsou rovněž uvedeny platby, které pak nejsou uvedeny ve formuláři „Doklad o výši nákladů na bydlení,“ a to konkrétně položka dlouhodobá záloha, pojistné, poplatek za zprávu, odměna volených orgánů, provozní náklady, běžné opravy a údržba. Rovněž se neshoduje částka nájemného ve smlouvě a formuláři „Doklad o výši nákladů na bydlení.“ Žalovaný ještě poukázal na další konkrétní nesrovnalosti, pro které správní orgány nepovažovaly předložené doklady za nedostatečné a výzvu k prokázání rozhodných skutečností za důvodnou.
9. K námitce žalobce, že podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 160/2020 Sb., o některých úpravách v oblasti dávek státní sociální podpory a příspěvku na péči v souvislosti s nouzovým stavem při epidemii v roce 2020, se za první čtvrtletí 2020 výše nákladů na bydlení neprokazuje a místo toho se vychází z výše prokázané za 4. čtvrtletí 2020, uvedl žalovaný, že citovanou právní úpravu v jeho případě nebylo možné použít, neboť se nejednalo o příspěvek vyplácení k 31. 3. 2020 podle ust. § 3 odst. 1 cit. zák.
10. Pokud jde o tvrzení žalobce, že správní orgán prvního stupně měl v případě zjištění nedostatků žádosti žalobce vyzvat k jejich odstranění podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu, poukázal žalovaný na vztah speciality ust. § 61 odst. 2 zákona a citovaného ust. správního řádu. V opačném případě by ust. § 61 odst. 2 zákona nedávalo smysl a bylo by neaplikovatelné.
11. Žalovaný tak s ohledem na shora uvedené navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
13. Dne 31. 8. 2020 podal žalobce u nalézacího správního orgánu žádost o příspěvek na bydlení. Nalézací správní orgán vyzval dne 7. 9. 2020 žalobce k doložení rozhodných skutečností a dokladů ve výzvě označených ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení výzvy, která byla žalobci doručena dne 13. 9. 2020. V uvedené lhůtě žalobce požadované údaje a doklady nalézacímu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

správnímu orgánu nedoložil, přestože byl ve výzvě poučen o následcích nesplnění výzvy v podobě možnosti nepřiznání dávky. Správní orgán prvního stupně proto dne 26. 9. 2020 vydal rozhodnutí pod č.j. 1359376/20/AB, kterým nepřiznal žalobci dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 31. 5. 2020.

14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v podstatě blanketní odvolání, které ani dodatečně k výzvě správního orgánu prvního stupně neodůvodnil. Napadeným rozhodnutím pak bylo odvolání žalobce žalovaným zamítnuto a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud předesílá, že k projednání věci nařídil na výslovnou žádost žalobce jednání. Žalobce požádal o odročení nařízeného jednání, které odůvodnil kolizí s jednáním u Okresního soudu v Liberci. K žádosti o odročení pak přiložil toliko výtisk z veřejně dostupné webové aplikace infosoud, ze kterého vyplývalo pouze to, že u Okresního soudu v Liberci bylo nařízeno jednání ve věci sp. zn. 18 C 217/2020 na týž den jako jednání u zdejšího soudu. Soud v situaci, kdy kolizi jednání nepovažoval za řádně doloženou (typicky řádným předvoláním ke kolidujícímu jednání, ze kterého by vyplývalo mimo jiné angažmá právního zástupce žalobce), přičemž se žalobce před jednáním ani nijak nezajímal o to, zda bylo či nebylo jeho žádosti vyhověno, žádosti o odročení nevyhověl a jednání v původním termínu tak proběhlo.
17. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
18. Podle ust. § 24 odst. 1 zákona nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.
19. Podle ust. § 25 odst. 2 zákona náklady na bydlení musí být pro nárok a výši příspěvku na bydlení rozepsány na jednotlivé položky podle odstavce 1, náklady za plnění poskytované s užíváním bytu se prokazují podrobným rozpisem jednotlivých služeb. Náklady placené zálohově musí být v pravidelném zúčtovacím období zúčtovány. Zúčtovací období je nejvýše dvanáctiměsíční.
20. Podle ust. § 25 odst. 3 zákona (ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí) náklady na bydlení se pro nárok a výši příspěvku na bydlení stanoví jako jejich průměr za kalendářní čtvrtletí bezprostředně předcházející kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje, popřípadě nárok na dávku uplatňuje. Do nákladů na bydlení se započítávají náklady na bydlení

a) uhrazené v rozhodném období oprávněnou osobou nebo společně posuzovanými osobami, pokud v bytě, na který je uplatňován nárok na příspěvek na bydlení, žily v rozhodném období a současně v něm byly hlášeny k trvalému pobytu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

- b) uhrazené v rozhodném období oprávněnou osobou nebo společně posuzovanými osobami v bytě, v němž v rozhodném období fakticky žily a hradily uvedené náklady na bydlení, avšak neměly v něm trvalý pobyt po celé rozhodné období, nebo jeho část, a zároveň v době podání žádosti o dávku již mají tyto osoby v tomto bytě trvalý pobyt,
- c) ve výši 80 % příslušných normativních nákladů na bydlení, pokud oprávněná osoba nebo společně posuzované osoby v rozhodném období, nebo po část tohoto rozhodného období, v bytě, na který je uplatňován nárok na příspěvek na bydlení, nežily, s výjimkou situace, kdy stejný okruh společně posuzovaných osob žil v jiném bytě, a byl jim z tohoto důvodu poskytován příspěvek na bydlení; v takovém případě se započtou náklady na bydlení ve skutečně výši uhrazené v původním bytě.
21. Podle ust. § 25 odst. 4 zákona pro zjištění nákladů na bydlení za kalendářní čtvrtletí se započítávají i částky tvořící náklady na bydlení, které byly v tomto kalendářním čtvrtletí zaplacený jako záloha nebo byly v tomto období doplacený, a to i za období delší, než je kalendářní čtvrtletí, za které se náklady na bydlení zjišťují. Byla-li v období kalendářního čtvrtletí, za které se náklady na bydlení zjišťují, vrácena částka jako přeplatek na nákladech na bydlení, snižuje se částka nákladů na bydlení v tom kalendářním čtvrtletí, kdy k vrácení částky došlo, a to i v případě, že vrácená částka byla za dobu delší než toto kalendářní čtvrtletí.
22. Podle ust. § 61 odst. 2 zákona byl-li příjemce dávky vyzván příslušným orgánem státní sociální podpory, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen této výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán státní sociální podpory delší lhůtu; neučiní-li tak v určené lhůtě, může být výplata dávky zastavena, dávka může být odejmuta nebo nepřiznána, jestliže příjemce byl ve výzvě na tento následek prokazatelně upozorněn.
23. Podle ust. § 68 odst. 1 písm. b), písm. e) zákona žádost o dávku musí obsahovat kromě náležitostí stanovených správním řádem doklad o výši příjmu oprávněné osoby a společně s ní posuzovaných osob (§ 5) v rozhodném období (§ 6) v případech, kdy je přiznání dávky podmíněno příjmem a doklad o tom, že byt je užíván na základě nájemní smlouvy nebo na základě vlastnictví k nemovitosti, doklad o výši nájemného, nákladů za plnění poskytovaná s užíváním bytu a nákladů uvedených v ust. § 25 odst. 1 písm. c), jde-li o žádost o příspěvek na bydlení.
24. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 22. 3. 2017 č.j. 3 Ads 90/2016-46 zabýval situací, kdy žadatel o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení na výzvu správního orgánu nedoložil rozhodné skutečnosti, a posuzoval, zda nevyhnutelným následkem nesplnění výzvy správního orgánu mělo být zamítnutí žádosti o dávku podle § 61 odst. 2 zákona. Shledal, že stěžovatel výzvu k osvědčení rozhodných skutečností nesplnil, přitom bez osvědčení těchto skutečností nebylo možné o dávce příspěvek na bydlení rozhodnout, žalovaný tak podle § 61 odst. 2 zákona zamítl žádost stěžovatele o dávku příspěvek na bydlení v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že v této situaci se přitom jedná o jediný možný relevantní následek nesplnění výzvy, správní uvážení o jiném následku nesplnění výzvy zde není na místě.
25. V daném případě úřad práce jako správní orgán prvního stupně postupoval zcela v intencích zákona, zejména jeho ust. § 61 odst. 2 a shora uvedené judikatury, v situaci, kdy žalobce neuvedl v žádosti všechny rozhodné údaje, jej v souladu s daným ustanovením vyzval k uvedení a

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

- doložení konkrétních rozhodných skutečností, řádně jej poučil o následcích nesplnění této výzvy a následně pro nesplnění povinnosti žalobce doložit rozhodné skutečnosti ve smyslu ust. § 61 odst. 2 zákona rozhodl o nepřiznání příspěvku na bydlení.
26. Soud v této věci považuje za zásadní to, že žalobce ve lhůtě stanovené správním orgánem prvního stupně nesplnil jeho výzvu k doplnění a doložení požadovaných rozhodných skutečností a byl současně poučen o následcích jejího nesplnění. Odlišný názor žalobce na důvodnost takové výzvy přitom bez dalšího nemůže liberovat včasné nesplnění povinností z ní vyplývajících. O tom by bylo možné uvažovat toliko v případě, že by žalobce včas, tj. ve lhůtě stanovené ve výzvě, tento svůj odlišný názor správnímu orgánu přijatelným způsobem vyložil, což se v daném případě nestalo.
27. Žalovaný se však přesto, že žalobce včas nereagoval na výzvu správního orgánu prvního stupně, resp. učinil tak až po vydání prvostupňového rozhodnutí, v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval doklady dodatečně přeložené žalobcem a jejich přezkoumáním dospěl i tak k věcně správnému závěru, že žalobce nedoložil všechny doklady požadované ve výzvě správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 9. 2020. Z žalobcem předložených dokladů žalovaný odlišně od správního orgánu prvního stupně vzal za akceptovatelný pouze doklad o výši příjmu za 1. čtvrtletí 2020 v podobě „Prohlášení osob, které nemají příjmy rozhodné pro nárok na dávky,“ v němž svým podpisem stvrdil, že údaje uvedené v tomto prohlášení jsou pravdivé, že si je vědom případných následků, které by pro něj z uvedení nepravdivých údajů vyplývaly.
28. S hodnocením žalobcem dodatečně předložených dokladů ze strany žalovaného uvedeným na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí se zdejší soud v zásadě ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Výjimku představuje jen posouzení žalobcem předložené nájemní smlouvy, neboť tato smlouva je ohledně doby trvání nájemního vztahu konstruována tak, že se svojí povahou blíží nájemní smlouvě na dobu neurčitou, a to přinejmenším ohledně možnosti dokazování jejího trvání v době po jejím automatickém prodloužení. Při přijetí názoru, že v případě nájemní smlouvy na dobu určitou se sjednaným automatickým prodlužováním by bylo nutno dokládat i to, že pronajímatel nesdělil ve sjednané lhůtě svoji vůli nájem již znovu neujednávat, by současně bylo obdobně třeba trvat na požadavku doložení skutečnosti, že žadatel nedostal výpověď z nájmu v případě nájemní smlouvy na dobu neurčitou, což se soudu jeví jako poněkud přepjaté. Kromě toho i z potvrzení (byť poněkud stručného) pronajímatelky o zaplacení nájemného a záloh na služby za 1. čtvrtletí 2020 vystaveného dne 26. 9. 2020 lze usuzovat na trvání nájemního vztahu, neboť v opačném případě by nebyl k hrazení těchto plateb, resp. jejich příjmu a následnému potvrzování ze strany pronajímatelky, žádný věcný důvod.
29. Co se tedy týče posouzení žalobcem doložených dokladů, lze argumentaci žalobce oproti žalovanému přitakat pouze ohledně posouzení prokázání trvání nájemního vztahu, neboť při automaticky sjednaném prodlužování nájmu nevzniká žádný doklad, kterým by se prodloužení nájemního vztahu mohlo prokazovat. Co se ovšem týče posouzení zbývajících žalobcem předložených dokladů, u těch se soud zcela ztotožnil s hodnocením žalovaného, které vyústilo ve věcně správný závěr, že žalobce nesplnil všechny povinnosti uložené mu ve výzvě správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 9. 2020.
30. Nelze souhlasit ani s žalobní námitkou, dle které měl úřad práce v případě nesplnění povinnosti společně posuzované osoby osvědčit rozhodné skutečnosti vyzvat žalobce k odstranění nedostatků žádosti podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu, a pokud by je žalobce neodstranil, měl úřad práce řízení o žádosti zastavit dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Z formulace ust. § 61 odst. 2 zákona je totiž patrné, že se jedná o zvláštní právní úpravu oproti obecným

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

předpisům, ve které zákonodárce stanovil odlišný následek neodstranění vad žádosti, a sice zastavení výplaty dávky, odejmutí nebo nepřiznání dávky. Při aplikaci obecné právní zásady „*lex specialis derogat legi generali*“ je nutné dospět k závěru, že zvláštní právní předpis (§ 61 odst. 2 zákona) má přednost před předpisem obecným (§ 45 odst. 2 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. c/ správního řádu), a žalovaný tak v této souvislosti nijak nepochybil, pokud postupoval dle zvláštní právní úpravy týkající se řízení o žádosti o dávku státní sociální podpory. Žalovaný pak v souladu s touto úpravou žalobce nejprve vyzval k doplnění rozhodných údajů a s ohledem na následnou nečinnost žalobce rozhodl o nepřiznání dávky.

31. Nedůvodná je konečně i námitka žalobce spočívající v tom, že správní orgány měly postupovat podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 160/2020 Sb., o některých úpravách v oblasti dávek státní sociální podpory a příspěvku na péči v souvislosti s nouzovým stavem při epidemii v roce 2020, kdy se za toto čtvrtletí výše nákladů na bydlení neprokazuje a místo toho se vychází z výše prokázané za 4. čtvrtletí 2020, neboť se v případě tohoto ustanovení jedná o příspěvek na bydlení vyplácený k 31. březnu 2020, což není tento případ.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto jí zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze, dne 15. září 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.